

Ünnepeltünk

Amikor kézhez kaptuk az önkormányzat Hagyományok Hetére szóló meghívóját, már sejteni lehetett az esztétikus kivitelből a program gazdagságát és magas színvonalát. A választék olyan nagy volt, hogy szinte a bőség zavarával küszködött az ember. Napokon keresztül válogathattunk a különböző műsorszámokból, és a rendezvénysátorban minden este - a műsorok mellet - vendéglátásban is részesülhet-

tünk. Nemzetközivé is vált a rendezvénysorozat, mivel az olaszországi testvérkapcsolat vendégei is megtiszteltek bennünket. Jó volt így, a nyár vége felé, összejönni néhány órára, beszélgetni és megnézni mindazokat a programokat, melyek felelevenítették a múltat is. Új és régi arcok jelentek meg,

köztük olyanok, akik már rég jártak nálunk, de sokan még sosem látták ezt a vidéket. Mindenesetre senki sem bánta meg, hogy bennünket választott.

Elcsitult már az esténként felhangzó zene és visszavertünk napi munkákhoz. Fotóriportereink, Baracs Dénes és Róder Attila, megörökítették az utókornak a színes programot. Ebből a gazdag anyagból válogattunk most egy csekély mennyiséget olvasóink részére.

Bízva abban, hogy a hagyomány valóban hagyomány lesz, megköszönve mindazoknak, akik e rendezvény létrehozásában részt vettek, kívánjuk, hogy a jövőben is legyen erejük a hasonló összefüggések megszervezéséhez.

Dragovác Márk

A tartalomból:

Kemence barátokról

A szennyvízberuházásról
hallottuk

Miért szeretek
Pogányban lakni?

Nekrológok:

Potzner Péter
és
Sárosac György

Kemencebarátok a tóparton

Mondják, hogy napjaink számítógépes világa nem kedvez az emberi kapcsolatoknak, hogy silányul, szegényedik a kommunikáció, hogy az ölelés, a gesztusok és jól kódolható tekintetek helyét idétlen, készen gyártott szmájlik veszik át. Mondják, hogy elcsökevényesedik a közösségi élet, hazugságokon alapulnak

a virtuális találkozások, mert sohasem tudhatjuk, ki lakozik valójában a chat-szobák tréfásnak szánt nickneve mögött.

És akkor megtelik a tópart emberekkel, Internetlakók lépnek ki egymás után a virtuális világból nagyon is kézzelfoghatóan, bár a kitűzőkön hatalmas betűkkel olvashatók a nicknevek, a szereplők ezúttal hús-vér alakjukban lépnek színre, és a szmájlik helyett igaziak az ölelések, a találkozás őszinte öröme a szemekben. Úgy tűnik, az internet képes valódi közösséget is építeni.

A történet 2007-re nyúlik vissza, amikor néhány ember kemenceépítésről kezdett csevegni az interneten, kérdések és tanácsok repkedtek a világhálón, és mert a téma a „KEMENCE” valahogy hirtelen nagyon fontos lett, számtalan követőre leltek. Az eredmény pedig egy honlap, majd 2000 regisztrált felhasználóval és számtalan izgalmas témával, a kemenceépítéstől a „kemencegasztronómiáig”.

Óhatatlanul felvetődik a kérdés: Mitől ez a kemenceőrület, miért vágyakoznak annyian, hogy kemencetulajdonosokká váljanak, és a sütő gombjának egy mozdulattal való elcsavarása helyett órákig bibelődjenek a kemence felfűtésével?

Azt hiszem, kemencetulajdonosnak, kemencefűtőnek lenni egyfajta lelkiiséget igényel, nosztalgikus vágyakat a múlt tán sosem volt békéje után, sóvárgást valami nyugtot adó állandóságra ebben a zaklatott, bizonytalan világban. Nem tudom, de sokasodnak a kemencék szerte az országban, és büszkén mondhatjuk, hogy az egy főre jutó kemenceszámot tekintve Pogány is igen jó eredménnyel dicsekedhet.

Van az úgy, hogy a virtuális találkozás már nem elég, jó lenne személyesen is látni a sorok mögött rejtőzött társakat, megköszölni a fényképeken csodált finomságokat.

Erre került most sor a Kemencebarátok 2. Országos Találkozóján a pogányi tóparton. És jöttek az ország minden részéből, a Nyírségtől a Balaton-felvidéken át, és a tópart hirtelen élni kezdett, kisebb-nagyobb társaságok sütöttek-főztek a legváltozatosabb eszközökkel, és kezdetét vette a két és fél napos gasztronómiai orgia.

A tópart most újra üres, csend és tiszta maradt, záporok egyenesítik a fűszálakat. A kemencebarátok szimpatikus csapata visszaköltözött a világháló lapjaira, de hogy milyen szívesen emlékeznek az itt töltött napokra, azt bárki elolvashatja a honlap fórumán írt hozzászólásokban.

Bevallom, pogányiként (és kemencetulajdonosként) büszkeséggel tölt el, hogy természeti kincseivel, vendégszeretetével a mi falunk is hozzájárult egy kis közösség életben maradásához, megerősödéséhez. És ha valaki kemenceépítésre szánná el magát, csatlakozzon hozzájuk bátran: www.kemencebence.hu.

Kép és szöveg: Baracs Dénes

A szennyvízberuházásról hallottuk:

Fotó: Baracs Dénes

„Összességében meg vagyok elégedve a csatorna beruházásnak a munkavégzésével. Amit ígértek, hogy reggel elkezdene, estére befejezik, meg is tartották. Gépkocsival lehet közlekedni, gyalog be lehet menni a magánterületre. Szakmai szempontból nem tetszett, hogy nem homokágyra tették le a csöveket.”

„A tavaszi kezdéskor azt gondoltam, hogy nem tudják idén befejezni és féltem is egyben a várható út akadályoktól, a sártól, a felfordulástól. Ehhez képest nagyon profi csapatokat látni a faluban! Szakaszosan végzik a munkát, nem maradnak nyitott árkok több napra. A nap végén eltakarítják a nyomokat, nincs, illetve alig van sár, nem problémás a közlekedés. A bekötőcsontot másfél óra alatt hozták a telkünkre, pedig partoldalban kellett kézzel kiásni. Közben még a kerítés melletti növényekre is vigyáztak.

Elképzeltető, hogy nem mindenkinek ilyen pozitívek az élményei, de abban biztos vagyok, hogy egy ilyen volumenű munkát sokkal-sokkal rosszabb módon is el lehetne (és ez más falukban így is volt) végezni.”

„A kivitelezés tempója elég jól halad, legalábbis úgy érzékelem. Mint minden beruházásnál, bizonyos kellemetlenségek vannak, vártuk is, hiszen más településeken láttuk, hogy ez mivel jár. Sajnos be fog következni, ami előre látható volt, t.i. a különböző területeknek a megsüllyedése, hiszen olyan mértékben a földet tömöríteni nem lehet, hogy ezt ki lehessen védeni. Bizonyos helyeken láttam rombolásokat, azokat a kifolyócsöveket, melyek egyes házaknál a csapadékelvezetést jelentették, eltörték. Bár a helyreállításra ígéretet kaptunk, de egyszerűbb lett volna azokat megkímélni. A közlekedést eléggé befolyásolta a beruházás, nagyobb probléma eddig nem volt, feltétel volt az, hogy sürgős esetben (mentő stb.) megközelíthető legyen az ingatlan.

Sajnos a belterületi útjainkat nem ezekre a nagy járművekre méretezték, melyek most itt közlekednek, és ez bizony elég sok kárt okozott. Reménykedünk abban, hogy ezek helyreállítása meg fog történni.”

Miért szeretek Pogányban lakni?

Mert a szívem itt van „OTTHON”, válaszolhatnék így és talán többet is mondana.

Kicsit részletesebben, hiszen az újság ezt várja tőlem:

Gyermekkoromban sok időt töltöttem a nagymamámnál, aki egy kis faluban lakik. Nagyon szerettem ott lenni, szinte az otthonomnak éreztem azt a kicsi házat, s ebben nem kis része volt a nagymamának..

Mikor elhatároztuk, hogy falura költözünk, véletlen kerültünk Pogányba és egy (azóta szerencsére már kedves) barát szolt, hogy van itt egy ház NEKÜNK. Amikor megláttam a házat, ahol most élünk, azonnal beleszerettem, mert hasonlít a nagymamáméra. Így kezdődött el, öt éve lakunk itt és napról napra jobban szeretem a falut. Szeretek reggel madárcsiripelésre vagy kutyaugatásra ébredni. Szeretem, hogy növények vesznek körül és nem betonrengeteg. Jó érzés magamba szívni a friss levegőt. Boldogsággal, biztonsággal tölt el, hogy sok barátunk van a faluban, akik gyakran betérnek hozzánk, csak úgy, látogatába.

Igyekszem a közösségi életből is kivenni a részem, amiben sok örömöm lelem. Szeretem megismerni a körülöttem élő embereket.

A sors úgy hozta hogy munkát is találtam a faluban, a Szeretet Otthonban dolgozom nővérként, így a „családom” is nagyon kibővült, sok „nagymamám” lett nekem.

Most már biztosan tudom, hogy megtaláltam az OTTHONOM itt ebben a szép, csendes és mégis élettel teli faluban.

„Az otthonunk ott van, ahol a szívünk lakik.”

Szép napokat mindenkinek!

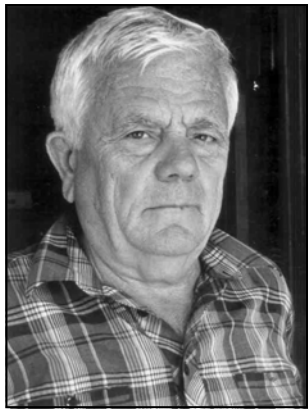
Beke Livia

Új padokat, asztalokat vásárolt a Pogányért Alapítvány, amelyek mindenki rendelkezésére állnak a tóparton!

Fotó: Róder Attila

In memoriam

dr. Sárosac György 1929 - 2011

Megrendülve értesültünk sokan arról, hogy Gyuri bácsi nincs többé köztünk. Mi, pogányiak is már nagyon kevesen vagyunk, akik emlékszünk rá, de ránk maradt több évtizedes munkája, mely nevét meg fogja őrizni az utókor számára. Valamikor nagyon sokat járt hozzánk, hogy megörökítse

falunk történetét. Szinte minden családot ismert. Gyakran láttuk őt a temetőben, vagy éppen valamelyik idős emberrel beszélgetve kutatta a múltat. Azt a múltat, mely már veszendőbe ment és mely - úgy látszik - egyre kevesebb pogányit érdekel.

Szemelyben született, négygyermekes falusi parasztcsaládban.

Egész életét a kutatásnak szentelte, és a Mohácsi Múzeum igazgatójaként számos publikációt jelentetett meg szerte a világban. 1985-ben egyetemi doktori címet szerzett, majd 1991-ben kandidátusi értekezését védte meg sikeresen a Zágrábi Egyetem filozófiai fakultásán. Ennek témája a Pécs-környéki bosnyákok. Munkássága ezen a ponton kapcsolódik hozzánk. Ebben a 400 oldalas, 1991-ben megjelent horvát nyelvű könyvében részletesen megírta Pogány történetét is, kezdve az 1181. évtől.

A könyv bemutatóján Pogányban nagyon sokan személyesen találkozhattunk vele. Reméljük, hogy egyszer magyar nyelven is hozzájuthatnak mindazok, akik érdeklődnek falunk múltja iránt.

Gyuri bácsi szakadatlan lelkesedése lehetővé tette, hogy mindazok, akik érdeklődünk a régmúlt iránt, megismerhetjük őseink sanyarú és fáradtságos, több évszázados, szakadatlan munkásságát, amelynek jelentős része volt abban, hogy Pogány fejlődése elérte mai szintjét. Köszönet illeti őt mindezt a fáradtságos munkáért.

Gyuri bácsi, nyugodjál békében!

Dragovác Márk

Potzner Péter 1929 – 2011

Péter bácsi elment! Immár örök-ké! Megtért Teremtőjéhez!

A 2011. augusztus 10-i temetésen a Tisztelendő Úr részletesen elmondta Péter Bácsi életútját, s mivel a gyászszertartáson szinte az egész falu részt vett, csak néhány mondatban szeretném kiegészíteni az akkor hallottakat. A születési dátumát, az életkorát nézve szinte azonnal érezhető, látható, hogy mindent megélt, mindent megtapasztalt, ami az ő korosztályát érintette.

A négygyermekes falusi kőművesmester legkisebb fiaként szerény, szegényes gyermekkor után fiatalemberként a II. világháború közepette Morvaországig jutott, majd a hazatérés. Internálás és a későbbi bujdosás után, a pusztalmi kitérőt követően 1957-től 1969-ig a „vasútnál” dolgozott, majd 1969-től 1975-ig a Pogányi TSZ alkalmazásában állt. 1975-től az 1989-es nyugdíjazásáig a Pécsi Vízműnél tevékenykedett.

A háza környékét, portáját szinte kínos precizitással tartotta rendben, és nagyon büszke volt (joggal!) a „szelistyai” szőlőjére, ahol remek borokat termelt.

Meghatározó tagja volt az Evangélikus Gyülekezetnek, ahol a korábbi években presbiter és gondnok is volt. A közösségi életben is nagy szerepet vállalt. Alapító tagja volt a Pogányi Német Nemzetiségi Egyesületnek és a Német Vegyeskórusnak is.

1996-ban a Német Egyesület által elnyert pályázati pénzen újra telepítettük a falu „közkemencéjét”, ahol azóta hagyománnyá vált az augusztus 20-i kenyér megsütése, megszentelése és ünnepélyes megszegése. Ezen munkákban Péter bácsi és családja mindig részt vett. Péter bácsi sok-sok munkája, szerető segítőkészége, sok anekdotája nagyon fog hiányozni.

Nyugodjék békében!

Birkenstock János

HIRDETÉSEK

Tisztelt Hirdetőink! A Pogányi Hírek 2011. májusától térítési díjjal jelenteti meg a hirdetések. Ez alól Pogány község lakói és az ide bejelentett (itt adózó) vállalkozások kivételek. A térítési díj 3-4 soros szöveges apróhirdetés esetében 5000.- Ft, a maximum negyed oldalas hirdetés 10.000.- Ft. Eltérő méretű hirdetéshez kérje egyedi árkalkulációt! A bevételt az Alapítvány használja fel támogatási célokra.

Szennyvíztároló aknák tisztítása magasnyomású mosóval, majd fertőtlenítése esővíz tárolása céljából!
Tel: +36 30 6362 486

Kérjük azokat az olvasókat, akik rendelkeznek Pogányban készült régi fényképekkel, melyeken régi házak, rendezvények, események, személyek láthatóak, hogy azokat szerkesztőségünknek juttassák el. Szeretnénk archívumunkban ezeket megőrizni és alkalom adtán közölni. A képeket természetesen rövid időn belül visszaadjuk tulajdonosaiknak. Segítségüket valamennyi olvasónk nevében köszönjük.

A szerkesztőség

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Rozmaring u. 16.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.